

We Want You!

15FEET6

Lekker schieten op oorlog

Wouter Hillaert

Gezien op 18 juli 2026
Coyendanspark Gent, in het kader
van Miramiro

Waar ligt de grens tussen eenvoud en simplisme? In de buitenvoorstelling 'We Want You!' van Belgisch circusgezelschap 15Feet6 is het sprookje dat vier acrobaten maken van onze huidige wereldstaat in elk geval geen garantie op veel diepgang. Regisseur Jasper D'Hondt doet met zijn show van veertig minuten wat hij wil doen: het volk plezieren. En minder wat hij wellicht hoopt te bereiken: het volk verlichten.

19 JULI 2026

De scenografie van 'We Want You!' blaast lekker hoog van de toren. Het is een opstaand luchtkasteel van zo'n negen meter hoog in prachtig bloedrood: een rijzige twin tower met twee toefjes die doen denken aan Arabische minaretten. Beide torens worden versterkt door rode klimladders en halfweg bij elkaar gehouden door een dwars platformpje.

Daarop kunnen acrobaten Johannes Holm Veje, Minna Marjamäki, Iitu Kivimäki en Nuutti Vallin (één Deen en drie Finnen) hun 'Russian cradle' uitvoeren: luchtacrobatie waarbij de 'gooier' niet hangt, maar rechtop staat, beveiligd door een heupriem. Het geheel oogt impressionant, ver verheven boven zijn omgeving. "De eyecatcher van elk festival", zo kondigde 15Feet6 zijn bouwsel met recht en reden aan.

Deze gestrekte *inflatable* is meer dan een louter springtuig, zo blijkt al gauw. Het is ook echt een kasteel: een versterkte burcht die de dominante heerschappij van een monarch over zijn land symboliseert. Zelf heeft de compagnie het over een 'power tower', iets tussen een hypermoderne surveillance-pyloon en een middeleeuws fort, met een hoog Efteling-gehalte.

Wie (ver)kies je?

Alleen blijkt de macht vacant. Nog voor de voorstelling begint, komen de vier performers al stemmen ronselen bij het publiek dat zich in een brede kring rond de speelvloer verzamelt. "Kies straks zeker voor mij", zeggen ze ons met elk een

eigen *signature move* – gaande van een vuist in de lucht tot twee duimen waarmee je naar jezelf wijst. Er zijn duidelijk verkiezingen op handen.

Lang verhaal kort: we bevinden ons in Heel Dichtbij, een land waar een storm over is geraasd die de verhoudingen tussen arm en rijk duchtig dooreengeschied heeft. Daarom is er een nieuwe koning nodig, zo vertelt ons in schuifjes een vrijwilligster op het commando van een terugkerende tune. Zij behoort niet tot het gezelschap, maar is uit het publiek gerekruteerd om vanop een stoel aan de rand van het speelveld het uitgeschreven verhaal af te lezen van een iPad. De vier kandidaten voor de troon die ze zo voorstelt, zijn archetypes: een sterke rechtse leider, een socialist, een communist en een rijke liberaal die alleen voor zichzelf opkomt.

Het eigenlijke thema is de eeuwige militarisering die vandaag ook heel Europa in haar ban houdt.

Wij zijn het volk en mogen kiezen via handopsteking, maar met de nodige schijndemocratie belandt de kroon in een wip toch op de kruin van de Trump onder het viertal. Speler Holm Veje zet er een bril voor op en vertolkt hem in een fictief taaltje dat doet denken aan Chinees of Japans met veel haar op, hoog vanop zijn toren. We zien de geboorte van de dictator die zich verhuult achter een onbegrijpelijk discours, maar daardoor net des te leesbaarder wordt. Hij is de solo-heerser die enkel zijn ego volgt, terwijl elke 'ander' een gevaarlijke bedreiging vormt.

Enter het eigenlijke thema van 'We Want You' (niet toevallig aangekondigd met de iconische affiche waarop Uncle Sam met priemende vinger ooit patriottisch kanonnenvlees wierf voor de Eerste Wereldoorlog): de eeuwige militarisering die vandaag ook heel Europa in haar ban houdt. Koning Dulpan kiest voor de uitbouw van een groot leger, waarop de vier artiesten prompt transformeren in schietgrage miliciens op de kantelen van hun burcht. De vertelster doet het ons vanop haar schermplaat allemaal mooi uit de doeken.

Oorlogje spelen

Het blijft me fascineren hoe en waarom circus zijn fysieke kunsten tegenwoordig zo nodig in verhaaltjes moet wikkelen. Is dat omdat de tijd erom vraagt? Omdat kunstjes alleen niet meer volstaan? Om acts langer te maken? Om serieuzer genomen te worden? Om directer binnen te komen bij een publiek? Ik zie van zo'n extra inhoudelijke basis zeker de meerwaarde, zolang het meer is dan snel een extra schuif opentrekken.

Al die narratieve emballage zorgt ervoor dat je ineens inhoudelijke vragen gaat stellen bij de eigenlijke acts.

In 'We Want You' werpt het hele sprookje over Heel Dichtbij eerder een extra drempel op. Het haalt meermaals de vaart uit alle actie, ook omdat de performers zich steeds weer in en uit nieuwe pakjes moeten wurmen om te switchen tussen personages en acrobatie. Het dwingt hen om allerlei extra situaties te gaan uitbeelden als acteurs (zoals rond het speelveld marcheren met donzige paardjes tussen hun benen), terwijl ze daarbij niet de grootste indruk

maken. Al die narratieve emballage zorgt er zelfs voor dat je ineens inhoudelijke vragen gaat stellen bij hun eigenlijke acts. Waarom moeten ze als soldaten eigenlijk zo nodig door de lucht gaan tolleren? Wat draagt dat precies bij aan het verhaal?

Geen enkel kind in de kring lijkt erom te malen. Allemaal gaan ze enthousiast tegen de vlakke wanneer we door de vier artiesten/landverdedigers uitgenodigd worden om met veel theater dood te vallen onder de schoten van Dulpans maaiende schietarmen. Al dat oorlogje spelen is natuurlijk onvervalst kinderspel, kan je zeggen. Maar ik hoop toch dat er onder het publiek geen families zijn die echt een oorlog hebben meegemaakt. Ze zouden deze luchtige doodschietrij best traumatisch kunnen vinden. Zo sprookjesachtig voelt het allemaal niet.

Het rollende zwarte kanon dat 15Feet6 in stelling brengt, is dan weer vooral een knipoog naar traditioneel circus. Met zijn robuuste omvang schept het behoorlijk veel verwachtingen, maar als levende kanonbal valt Kivimäki's lancering uiteindelijk toch eerder mager uit. De rest vangt haar bescheiden kattensprongetje op met humor en ironie.

Naïef moralisme

Aan alles voel je hoe de regie van Jasper D'Hondt wel weet te animeren, maar tegelijk moeite heeft met de heel uiteenlopende registers in deze show. Het verhalende sprookje tegenover de beeldende acrobatie, de luchtige humor tegenover het serieuze oorlogsthema: ze wringen uiteindelijk meer dan echt te vervloeien. Typerend is na een halfuurtje de snelle afwikkeling van Dulpans oorlogszucht: finaal raakt hij verveeld, treedt hij af en krijgen we te horen dat "oorlog niet de oplossing was en Heel Dichtbij zich nooit meer door haat zou laten verdelen". Het contrast met de monterre massamoordscène van tien minuten eerder is opvallend groot.

Als onze mondiale werkelijkheid vandaag soms aandoet als een koer met volwassenen kinderen, dan maakt 15Feet6 er pas echt een speelgoedwereld van. Als je dan toch kiest voor een show met een maatschappelijk verhaal, zorg dan tenminste dat je dramaturgie een beetje moeite doet – zelfs voor een kort straatspektakel – om de complexiteit ervan te bevatten. 'We Want You' voelt te gewild, met te weinig inhoudelijk kunnen. Het resulteert in simplistisch moralisme. Mocht het allemaal maar zo makkelijk zijn, militarisme en doodslag.

Misschien moet pleincircus toch gewoon beter zichzelf durven te blijven, monter en wel?

Eens het obligate verhaaltje is afgewerkt, kan het viertal zich dan toch vol overgeven aan waar het wel in excelleert: complexloze luchtacrobatie halfweg de toren, met een brede rode matras als basis. Lustig tolleren en kapriolen Marjamäki en Kivimäki tussen de open benen van Vallin en Holm Veje door. Het lijkt bijna op een nieuwe voorstelling, bevrijd van alle kritische zin en bijhorende duidingsdwang. Misschien moet pleincircus toch gewoon beter zichzelf durven te blijven, monter en wel? Er is al Trump genoeg.